

อย่าเป็นขอทาน แต่เป็นผู้ที่มีสิทธิ์ตลอดกาล

เมื่อได้ไปทั่วทั้งโลกมาแล้วในวันนี้ พ่อผู้สร้างโลกได้เข้ามาในชุมชนทางจิตที่มีความสุขของลูกๆของท่านในสถานที่พบปะของท่าน ท่านได้เห็นอะไรในการท่องเที่ยวทั่วโลกของท่าน? ที่ทุกดวงวิญญาณ ลูกๆของผู้ประทานกำลังร้องขอในรูปแบบของขอทาน บางคนเป็นขอทานที่สูงส่งและคนอื่นๆเป็นขอทานที่ธรรมดา จากริมฝีปากและจิตใจของทุกคนเสียงเดียวที่ลูกได้ยินคือ ให้สิ่งนั้นกับฉัน! ให้สิ่งนั้นกับฉัน! บางคนขอทานเพื่อความมั่งคั่ง บางคนขอทานเพื่อความร่วมมือ บางคนขอทานเพื่อความสัมพันธ์ บางคนขอทานเพื่อความสุขและความสบายอันชั่วคราว บางคนขอทานเพื่อการพักผ่อนและการนอนหลับ บางคนขอทานเพื่อการหลุดพ้น บางคนขอทานเพียงเพื่อการมองเพียงแวบเดียว บางคนขอทานเพื่อความตาย และบางคนก็ขอทานเพื่อสาวกหรือผู้ตาม ด้วยเหตุนี้ผู้คนจึงขอทานจากพ่อ จากดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ จากดวงวิญญาณเทพ และจากดวงวิญญาณที่พวกเขามีความสัมพันธ์ทางร่างกายและพูดว่า “ให้สิ่งนี้กับฉัน! ให้สิ่งนั้นกับฉัน!” เมื่อได้เห็นโลกแห่งขอทาน บัฟฟาตาจึงได้มายังชุมชนของผู้ที่มีอำนาจในการปกครองตนเอง ผู้ที่มีสิทธิ์ไม่สามารถร้องขอ “ให้สิ่งนี้กับฉัน! ให้สิ่งนั้นกับฉัน!” แม้กระทั่งในความคิดของพวกเขา คำพูดของขอทานคือ “ให้สิ่งนี้กับฉัน!” ในขณะที่คำพูดของดวงวิญญาณที่มีสิทธิ์คือ “ทั้งหมดนี้เป็นสิทธิ์ของฉัน” ลูกได้กลายเป็นดวงวิญญาณที่มีสิทธิ์เช่นนั้นหรือไม่? โดยปราศจากการร้องขอของลูก พ่อผู้ประทานก็ให้สิทธิ์ของการบรรลุผลที่ไม่สูญสลายทั้งหมดแก่ลูกทุกคนโดยอัตโนมัติ ลูกทุกคนเพียงแค่มีคำพูดเดียวหรือการแสดงออกเดียวในความคิดของลูก: บาบาของฉัน! ในคำพูดเพียงไม่กี่คำนี้พ่อพูดว่าโลกของสมบัติที่มีค่าทั้งหมดเป็นของลูก เพียงแค่ความคิดเดียวหรือคำพูดเดียวเท่านั้นก็กลายเป็นเครื่องมือที่ให้สิทธิ์ทั้งหมดแก่ลูก คำสองคำ “ของฉันและของท่าน” ก็จะดึงลูกเอาไว้ในการควงหมุน ในขณะที่สองคำนั้นปลดปล่อยลูกจากการควงหมุนอันชั่วคราวที่มีความทุกข์ทั้งหลาย และให้สิทธิ์ทั้งหมดต่อการบรรลุผลทั้งหมดแก่ลูก ลูกกลับมาเป็นอิสระจากการควงหมุนที่แตกต่างกันทั้งหมดและรับเอาเพียงหนึ่งกงจักรของการตระหนักรู้ในตนเอง นั่นคือลูกกลายเป็นผู้ที่ควงกงจักรของการตระหนักรู้ในตนเอง เมื่อใดก็ตามที่ลูกติดกักอยู่ในการควงหมุนประเภทใดผ่านร่างกาย จิตใจ ทรัพย์สินสมบัติ ผู้คน หรือสายใยและความสัมพันธ์ เหตุผลของสิ่งนั้นคือลูกปล่อยกงจักรของการตระหนักรู้ในตนเองไป กงจักรของการตระหนักรู้ในตนเองจะปรากฏให้เห็นอยู่บนนิ้วเดียวเสมอ พวกเขาไม่ได้แสดงให้เห็นห้านิ้วหรือสองนิ้ว นิ้วเดียวหมายถึงความคิดเดียว: ฉันเป็นของพ่อและพ่อเป็นของฉัน กงจักรของการตระหนักรู้ในตนเองควงหมุนอยู่บนนิ้วของความคิดเดียวนี้ เมื่อลูกปล่อยผู้เดียวไปและกลับมาอยู่กับความคิดมากมายลูกจะติดกักอยู่ในการควงหมุนหลายประเภท การเป็นผู้ที่ควงกงจักรของการตระหนักรู้ในตนเองหมายถึงการมีภาพที่มองเห็นตนเองและอยู่อย่างมีความสุขและความพอใจตลอดเวลา หากลูกไม่มีภาพที่มองเห็นของตนเองแล้วแทนที่จะมีความสุขและมีความสุข ลูกจะกลายเป็นผู้ที่มีคำถามมากมาย การมีความสุขและมีความสุขหมายถึงการไม่มีคำถาม ดังนั้นจงอยู่อย่างมีความสุขและพอใจกับภาพที่มองเห็นตนเองอย่างสม่ำเสมอ นั่นคือเป็นผู้ที่มีสิทธิ์ที่จะได้มาซึ่งการบรรลุผลทั้งหมด และไม่นำเอารูปแบบของขอทานมาอยู่เบื้องหน้าของพ่อ แม้กระทั่งในความคิดของลูก เช่น “จงทำงานนี้!” หรือ “ทำให้สิ่งนี้เกิดขึ้น!” “ให้ประสบการณ์นี้กับฉัน!” “ขจัดอุปสรรคนี้ให้ฉัน!” จะมีสิ่งใดที่ขาดหายไปในห้องพระโรงของนายผู้ประทานหรือไม่? นี่คือการอำนาจในการปกครองตนเองที่ไม่สูญสลาย นี่คือการอำนาจที่มีคำสั่งสมบัติที่เปี่ยมล้นไปด้วยสมบัติที่มีค่าทั้งหมด มีความจำเป็นอะไรหรือที่จะต้องร้องขอสิ่งใดจากผู้ประทานที่ให้ทุกสิ่งที่ไม่สูญสลายและไม่มีการจำกัดแก่ลูกโดยอัตโนมัติโดยไม่ต้องร้องขอสิ่งนั้น พ่อเองได้ให้กับลูกหลายล้านเท่ามากกว่าที่ลูกคิดกับตัวลูกเอง ดังนั้นอย่าได้เป็นขอทานแม้กระทั่งในความคิดของลูก สิ่งนี้เรียกว่าการมีสิทธิ์ ลูกกลายเป็นผู้ที่มีสิทธิ์ในลักษณะนี้? ลูกร้องเพลง “ฉันได้มาซึ่งทุกสิ่ง” ใช่หรือไม่? หรือลูกร้องเพลงของการพำร่ำบ่นว่า: ฉันยังไม่บรรลุละสิ ฉันยังไม่บรรลุละสิ ที่ใดมีการจดจำระลึกถึง(ยาด)ที่นั่นจะไม่มีการพำร่ำบ่น (พาริยาด) ที่ใดมีการพำร่ำบ่นที่นั่นไม่มีการจดจำระลึกถึงได้ ลูกเข้าใจไหม?

ลูกไม่ได้ถอดเครื่องแต่งกายของสภาพของผู้ที่มีสิทธิ์ในอาณาจักรและในสถานที่ของตนเองในบางครั้ง แล้วใส่เครื่องแต่งกายเก่าของสภาพที่เป็นขอทานที่เฝ้าขอทานอยู่เสมอใช่หรือไม่? ลูกไม่ได้เก็บซ่อนสิ่งใดไว้ในกระเป๋าสัมภาระของสันสการ์ของลูกใช่ไหม? ลูกได้เผาศรีปะสัมภาระและเครื่องแต่งกายของสภาพนั้นแล้วหรือลูกยังคงเก็บซ่อนไว้ในเวลาที่ต้องการไหม? อย่าให้มีร่องรอยแม้แต่หยดเหงื่ออยู่แม้กระทั่งในสันสการ์ของลูก มิฉะนั้นลูกจะกลับมาสี่สองสี่: บางครั้งขอทานและบางครั้งผู้ที่มีสิทธิ์ ดังนั้นจงอยู่อย่างได้รับการแต่งตั้งเต็มสี่ด้วยสี่เดียวที่สูงส่งอย่างสม่ำเสมอ ลูกที่มาจากป็น

จากมีความฉลาดในการระบายสีกับบางสิ่งใช้ไหม? ลูกไม่ใช่ผู้ที่ระบายสีอะไรบางอย่างด้วยสีที่ร่วงหล่นใช้ไหม? ผู้ที่มาจาก
ราชสถานมีสิทธิ์ในอาณาจักร ลูกไม่ได้เป็นผู้ที่มีสนสการของการฟังฟัง ลูกเป็นผู้ที่มีสิทธิ์ในอาณาจักรอย่างสม่ำเสมอ กลุ่ม
ที่สามมาจากอินดอร์ ลูกมักจะอยู่เหนืออิทธิพลของมายาเสมอ อยู่ภายในอาคาร(in-door)เสมอ ผู้ที่อยู่ข้างในหมายถึงผู้ที่
อยู่ภายใต้ร่มฉัตรของการปกป้องคุ้มครองของพ่อเสมอ ลูกก็เป็นผู้อาสนะมายาด้วยเช่นกันใช่หรือไม่? กลุ่มที่สี่คือมหाराช
ตะซึ่งหมายถึงดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ในทุกสิ่ง: ในความคิด คำพูด และการกระทำ ทั้งสามเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมมาก
ดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่เป็นดวงวิญญาณที่สมบูรณ์เสมอ แม่น้ำทั้งสี่สายจากทั้งสี่ด้านได้มารวมกัน แต่ลูกทุกคนคือผู้ที่มี
สิทธิ์ที่จะเป็นตัวของการบรรลุผลทั้งหมดใช่หรือไม่? พร้อมกับแม่น้ำทั้งสี่สาย มีแม่น้ำสายที่ห้าด้วยเช่นกันนั่นคือดับเบิล
ฟอเรนเนอร์ มีการพบกันของแม่น้ำทั้งห้าสายที่ไหน? บนฝั่งของมธุบัน มีการพบปะของแม่น้ำและมหาสมุทรอัสเซ

แต่ดวงวิญญาณที่มีสิทธิ์ต่ออำนาจในการปกครองตนเองและเป็นผู้ที่ดวงกงจักรแห่งการตระหนักรู้ในตนเองและอยู่อย่าง
มีความสุขและความพอใจอยู่เสมอ แต่ดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่เปี่ยมล้นด้วยสมบัติที่มีค่าทั้งหมด แต่ผู้ที่จบสิ้นการเป็น
ขอลานแม้กระทั่งในความคิดของพวกเขา แต่ลูกที่เจริญรุ่งเรืองเช่นนั้นของผู้ประทานพรที่คงอยู่ตลอดไปของบัปดาดา “
ขอให้ลูกเป็นนอมตะและเป็นตัวของความเต็มเปี่ยมอย่างสม่ำเสมอ” รัก ระลึกถึง และ นมัสเต

บัปดาดาพบกลุ่ม:

1.ลูกมีโชคอย่างมากที่ถึงก้านสาขาจากหลายๆสถานที่ที่แตกต่างกันได้ลูกทำให้เป็นต้นไม้ต้นหนึ่ง เวลาที่ลูกทุกคนได้
พิจารณาตนเองว่าได้เป็นของต้นไม้ต้นเดียวใช่หรือไม่? ลูกทุกคนได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของต้นไม้ต้นเดียวกัน ก่อน
หน้านี้อะไรที่มีรูปแบบแตกต่างกันทั้งหมด เวลาที่ลูกได้กลายเป็นไม้ของต้นไม้ต้นหนึ่ง ไม้ต้นหนึ่งให้กลิ่นหอม ไม้
ต้นหนึ่งแท้มีค่ามาก และผู้คนเฝ้าแต่เก็บไม้ต้นหนึ่งไว้กับตนเองด้วยความรักเป็นอย่างมาก แม้กระทั่งพ่อเองก็เก็บรักษาดวง
วิญญาณที่สูงส่งซึ่งให้กลิ่นหอมเหมือนไม้ต้นหนึ่งไว้กับพ่อเองอยู่เสมอด้วยเช่นกัน หนึ่งคือพ่อเก็บลูกไว้กับพ่อและอีกหนึ่ง
คือลูกเป็นเพชรพลอยอันล้ำค่าที่อยู่เบื้องหน้าของโลก โลกยังไม่รู้สิ่งนี้ แต่ต่อมายุหลังพวกเขาจะมองลูกด้วยสายตาที่
สูงส่ง เช่นที่ลูกมองดูดวงดาวด้วยสายตาที่สูงส่ง ดังนั้นเช่นกันพวกเขาจะมองมาที่ลูกดวงดาวแห่งความรู้ ดังนั้นลูกมีค่าใช่
หรือไม่? ลูกเพียงแต่กลายเป็นส่วนหนึ่งของต้นไม้ต้นหนึ่งและกลายเป็นมิตรร่วมทางของพระเจ้า ดังนั้นลูกพิจารณาตนเอง
ว่าเป็นดวงวิญญาณที่มีชื่อเสียงที่อาศัยอยู่กับพ่ออยู่เสมอหรือไม่? ลูกมีชื่อเสียงมากที่จนทุกวันนี้ลูกได้รับการจดจำและได้
รับการกราบไหว้บูชาในรูปที่ไม่ใช่ชีวิตของลูก ลูกมีชื่อเสียงตลอดทั้งวงจร

ในขณะที่นั่งอยู่ที่บ้านลูกได้กลับมาได้โชคหลายล้านเท่าใช่หรือไม่? โชคดีได้มาหาลูกแล้ว ลูกไม่ได้วิ่งไล่ตามโชค แต่โชคเข้า
มาที่ประตูของลูก คนอื่นจะมีโชคเช่นนั้นได้หรือไม่? ชีวิตของลูกกลับมาสูงส่งมาก ชีวิตที่ไม่ใช่เป็นไปเพียงแค่อะไรหนึ่งหรือสอง
ชั่วโมง แต่เป็นชีวิตที่อยู่ตลอดเวลา ลูกไม่ได้เพียงแต่กลายเป็นโยคีเท่านั้น แต่เป็นผู้ที่มีชีวิตโยคี ชีวิตโยคีหมายถึงโยคีที่
สม่ำเสมอ ผู้ที่เป็นโยคีที่สม่ำเสมอจะมีสำนึกของพ่อและของตนเองที่เป็นดวงวิญญาณที่สูงส่งอย่างสม่ำเสมอในขณะที่รับ
ประทานอาหาร ดื่มน้ำ เดินและเคลื่อนไหวไปมารอบๆ พ่อเป็นเช่นไรลูกก็เป็นเช่นนั้น ไม่ว่าคุณธรรมของพ่อและหน้าที่
ของพ่อจะเป็นเช่นไรก็จะเป็นของลูกด้วยเช่นกัน สิ่งนี้เรียกว่าชีวิตโยคี โยคีเช่นนั้นที่ดูดซับอยู่ในความรักของผู้เดียวอย่าง
สม่ำเสมอคือผู้ที่อยู่อย่างสดชื่นร่าเริงแจ่มใสได้ตลอดเวลา ความสุขของจิตใจส่งผลต่อร่างกายด้วยเช่นกัน เมื่อลูกเป็นตัว
ของการบรรลุผลทั้งหมด ที่ใดมีการบรรลุผลทั้งหมดที่นั่นจะมีความสุขใช่ไหม? จะไม่มีชื่อหรือร่องรอยของความทุกข์ การ
เป็นตัวของการสุขอย่างสม่ำเสมอหมายถึงการอยู่อย่างร่าเริงสดชื่นแจ่มใสอย่างสม่ำเสมอ ไม่มีการดึงดูดแม้แต่หยินนิดไป
สู่โลกแห่งความทุกข์ หากสติปัญญาของลูกถูกดึงไปสู่โลกแห่งความทุกข์นั้นก็หมายความว่าลูกดึงไปที่นั่น ผู้ที่สดชื่นร่าเริง
แจ่มใสเสมอจะไม่สามารถดึงดูดจากโลกแห่งความทุกข์ได้ หากลูกถูกดึงดูดลูกจะไม่สามารถอยู่อย่างร่าเริงแจ่มใสได้ ดัง
นั้นจงอยู่อย่างร่าเริงแจ่มใสอย่างสม่ำเสมอ มรดกเป็นไปสำหรับตลอดเวลา นี่คือการสมบัติพิเศษ

ยุคบรรจบพบกันคือยุคแห่งพร ผู้ที่เล่นบทบาทในยุคแห่งพรตัวเองจะเป็นผู้ที่ได้รับพรอยู่เสมอใช่หรือไม่? เมื่อลูกมีพร
ลูกก็ไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามใดๆ ที่ใดมีความพยายามที่นั่นไม่มีพร ลูกได้รับโชคของอาณาจักรของลูกอย่าง
เป็นพรหรือโดยการทำความพยายาม? หน้าที่ที่ลูกกลายเป็นลูกของผู้ประทานพรลูกก็ได้รับพร พรที่สูงส่งที่สุดที่ลูกได้รับคือ:
ขอให้ลูกไม่สูญสลาย! ลูกกลับมาไม่สูญสลายและดังนั้นลูกจะได้รับมรดกที่ไม่สูญสลายโดยอัตโนมัติลูกเป็นดวงวิญญาณ
ที่ไม่สูญสลายของยุคที่ไม่สูญสลาย ผู้ประทานพรเองได้กลายเป็นพ่อ ครู และซัทกูรูของลูก และมีอะไรอื่นอีกมั๊ย? จะมี
สำนึกน้อมอยู่เสมอ การไม่สูญสลายหมายถึงการมีสภาพที่สม่ำเสมอและมั่นคงอยู่เสมอ ไม่ใช่บางครั้งขึ้นไปข้างบนและบาง

ครั้งลงมาข้างล่าง – เพราะลูกได้รับมรดกของพ่อ เมื่อลูกได้รับพรแล้วทำไมลูกถึงต้องลงมา? ดังนั้นจงจำไว้เสมอว่าลูกเป็นดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่คงอยู่ในสภาพที่สูงส่งอยู่เสมอ ลูกกลายเป็นลูกของพ่อและดังนั้นลูกจึงกลายเป็นดวงวิญญาณพิเศษ ทุกความคิด คำพูด และการกระทำของดวงวิญญาณพิเศษจะมีความพิเศษ ให้คำพูด ความคิด และการกระทำของลูกมีความพิเศษมากที่ดวงวิญญาณอื่นจะได้รับแรงบันดาลใจที่จะกลายเป็นดวงวิญญาณพิเศษ ลูกเป็นดวงวิญญาณพิเศษเช่นนั้น แม้ว่าลูกอาจจะอาศัยอยู่ในโลกที่ธรรมดาในรูปที่ธรรมดา ลูกก็ยังมีเอกลักษณ์โดดเด่นไม่เหมือนใครและเป็นที่รักของพ่อ ลูกเป็นเช่นดอกบัว ลูกไม่ได้เป็นผู้ที่ติดกับอยู่ในดินโคลนที่สกปรก แต่เป็นผู้ที่นำเอาผู้อื่นออกจากดินโคลนที่สกปรก ผู้ที่มีประสบการณ์แล้วจะไม่มีวันลูกหลุดลงจากการติดกับ อังชะ

2. ลูกพิจารณาตนเองว่าเป็นผู้ที่มีศรัทธาในสติปัญญาและเป็นเพชรพลอยแห่งชัยชนะหรือไม่? สำหรับสติปัญญาของลูก การมีศรัทธาอยู่เสมอหมายถึงการมีชัยชนะอยู่เสมอ ที่ใดมีศรัทธาที่นั่นมีชัยชนะโดยอัตโนมัติ หากไม่มีชัยชนะนั้นก็หมายความว่าไม่มีศรัทธาบางอย่างที่ขาดไป ไม่ว่าจะเป็นศรัทธาในตนเอง ศรัทธาในพ่อ หรือศรัทธาในความรู้ การขาดศรัทธาในสิ่งเหล่านี้หมายถึงการไม่มีชัยชนะ สิ่งขับเคลื่อนของศรัทธาคือชัยชนะ ลูกมีประสบการณ์นี้หรือไม่? มายาไม่สามารถมาเขย่าลูกผู้ที่สติปัญญามีความศรัทธาได้ พวกเขาจะทำให้มายาสั่นคลอนแต่พวกเขาเองจะไม่สั่นคลอน หากรากฐานของศรัทธาไม่สั่นคลอนแล้วตัวลูกเองก็จะอยู่อย่างไม่สั่นคลอน เช่นที่รากฐานมีความแข็งแกร่งเพียงใดสิ่งปลูกสร้างก็มีความแข็งแกร่งตามนั้น หากรากฐานของศรัทธาสั่นคลอนแล้วสิ่งปลูกสร้างของการกระทำก็จะสั่นคลอนด้วยเช่นกัน ลูกรู้จักมายาเป็นอย่างดีใช่หรือไม่? ลูกตระหนักรู้ดีว่ามายาจะมาเมื่อไรและมาทำไม ผู้ที่รู้ถึงวิธีที่มายาเข้ามาจะอยู่อย่างปลอดภัยอยู่เสมอ เมื่อลูกรู้ว่าศัตรูมาจากไหนและมาอย่างไรลูกจะใช้มาตรการของความปลอดภัยตามนั้นใช่ไหม? หากลูกรู้จัก แล้วทำไมมายาถึงจู่โจมลูก? มายาควรจะพ่ายแพ้ จงมีสำนึกอย่างสม่ำเสมอว่าลูกเป็นเพชรพลอยแห่งชัยชนะและที่ลูกเป็นผู้ที่มีชัยชนะในทุกวงจรและเฝ้าแต่ก้าวไปข้างหน้าอย่างต่อเนื่อง นกกินใบอ่อน ดังนั้นจงกลับมาเข้มแข็ง หากลูกกลับมาเข้มแข็ง มายาในรูปของนกจะไม่กินลูกและลูกจะอยู่อย่างปลอดภัย

3. ลูกได้กลายเป็นผู้ที่เป็นตัวของความสงบเสมอ เป็นลูกของมหาสมุทรแห่งความสงบหรือไม่? ลูกมีความซาบซึ้งที่ลูกเป็นดวงวิญญาณที่จะสร้างความสงบในโลกหรือไม่? ศาสนาดั้งเดิมของลูกคือความสงบ และหน้าที่ของลูกคือการสร้างความสงบในโลก ผู้ที่เป็นตัวของความสงบจะสามารถสร้างความสงบในโลกได้ ลูกเป็นดวงวิญญาณที่ให้ความร่วมมือโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับพ่อมหาสมุทรแห่งความสงบ นี่คือนิยามของพ่อดังนั้นก็เป็นงานของลูกด้วยเช่นกัน ดังนั้นจงอยู่อย่างเป็นตัวของความสงบอยู่เสมอ อย่าให้มีชื่อหรือร่องรอยของความไม่สงบ โลกของความไม่สงบได้มีการละทิ้งไปแล้ว เวลานี้ลูกได้กลายเป็นเทพแห่งความสงบ พวกเขาพูดถึงเทพแห่งความสงบ ลูกได้กลายเป็นเทพบุตรและเทพธิดาผู้ให้ความสงบจากการอยู่อย่างไม่ว่างเว้นในงานนี้อย่างสม่ำเสมอลูกจะกลายเป็นผู้เอาชนะมายาโดยอัตโนมัติ ที่ใดมีความสงบจะมีมายาได้อย่างไร? ความมืดไม่สามารถอยู่ในที่ที่มีความสงบได้ นั่นคือมีแสงสว่าง ความไม่สงบได้วิ่งหนีไป ลูกอำลามาเป็นเวลาค้างคาวจร ลูกเป็นผู้ที่อำลาในลักษณะนี้ใช่ไหม?

พร: ขอให้ลูกเป็นผู้รับใช้พิเศษและกลับมายิ่งใหญ่โดยการเรียนรู้ถึงความสำคัญของเวลาอมฤต ผู้รับใช้หมายถึงผู้ที่สัมผัสกับความเป็นมิตรของพ่อและมีสภาพที่หัดเทียบกับพ่อทันทีที่ลูกเปิดตาของลูก ผู้ที่รู้ถึงเวลาพิเศษของพรและมีประสบการณ์กับพรเป็นผู้รับใช้พิเศษ หากลูกไม่ประสบกับสิ่งนี้ลูกก็เป็นผู้รับใช้ธรรมดาไม่ใช่ผู้รับใช้พิเศษ ผู้ที่รู้ถึงความสำคัญของเวลาอมฤต ความคิด เวลา และงานรับใช้ ผู้ที่รู้ถึงความสำคัญของทุกสิ่ง จะกลับมายิ่งใหญ่และพวกเขาจะแบ่งปันความสำคัญกับผู้อื่นและทำให้พวกเขายิ่งใหญ่

คติพจน์: ความยิ่งใหญ่ของชีวิตคือพลังของสัจจะที่ทุกดวงวิญญาณจะก้มลงโดยอัตโนมัติ

*** โอม ขานติ ***